

W CZWARTYM KWARTALE 2010 R.

Przez SAKRAMENT CHRZTU
zostali włączeni do Kościoła:
Weronika MATUSZAK c. Marcina
i Katarzyny

Marcel STRYCHARCZYK s. Michała i Beaty
Julianna ŁAKOMY c. Pawła i Dominki
Rokasana MIKSIWICZ c. Wojciecha i Moniki
Fabian LIBUCHA s. Grzegorza i Stanisławy
Jakub PASTUSZAK s. Antoniego i Małgorzaty
Dawid KAZIMIERSKI s. Dominka i Anny
Szymon JABŁONKA s. Pawła i Agnieszki
Witold PIASECKI s. Piotra i Joanny
Zuzanna JAROMIN c. Przemysława i Anny
Franciszek CENCORA s. Pawła i Agnieszki
Michał SOPUCH s. Pawła i Anny
Jakub HEŁDAK s. Andrzeja i Marii
Adrian ZAJĄC s. Roberta i Anieli
Adrian KRZYSZTOFIK s. Artura i Jolanty
Jakub JANISZEWSKI s. Krystiana i Eweliny
Emil STASIAK s. Wojciecha i Martyny
Anna GÓRSKA c. Piotra i Małgorzaty
Hanna GONET c. Michała i Karoliny

SAKRAMENT MAŁŻEŃSTWA
zawarli:

Renata BUNIO i Józef STASIAK
Joanna PAUL i Jarosław i NOWAK
Monika TOMKÓW i Dariusz SYTA
Agnieszka HYPTA i Włodzimierz SOPALSKI
Ilona JASIŃSKA i Paweł MŁYNARCZYK
oraz poza naszą parafią:
Aleksandra MRÓZ i Michał KACZYŃSKI
Magdalena STANISŁAWCZYK i Jarosław
PACHANA
Katarzyna LIS i Rafał SKRZYPEK
Magdalena JABŁOŃSKA i Rafał LACH
Dorota GOSZCZ i Marcin CZUBAK
Ewelina WIELOWSKA i Łukasz KOWALSKI
Wioletta PRUGAR i Grzegorz STANISZEWSKI
Izabela WOLAK i Robert LIPIŃSKI

ZMARLI w Chrystusie Panu:

Krystyna RACZKOWSKA (1923
Dąbrowice; 8.10.br.)
Wojciech LASKOWSKI (1926 Trójca; 8.10.br.)
Tadeusz KRAWCZYK (1941 Wieluń; 17.10.br.)
Erwin POHNKE (1940 Malankowo; 22.10.br.)
Tadeusz MAZIARZ (1953 Pcin; 23.02.br.)
Krystyna KAŚKÓW (1946 Łopin; 29.10.br.)
Marta KACZOROWSKA (1927 Domasław;
1.11.br.)
Tadeusz MIKOŚ (1926 Rychtal; 4.12.br.)
Władysława GARBATY (1953 Końskie; 15.12.br.)

* Przed świętami Bożego Narodzenia w naszym Zespole Charytatywnym zrodziła się, już sprawdzona w różnych miejscach, **INICJATYWA „RODZINA RODZINIE”**. Otóż Parafia dysponuje danymi rodzin będących w trudnej sytuacji. Można zasięgnąć informacji o nich i przygotować oraz dostarczyć paczkę pod wskazany adres. Liczymy na to, że akcja ta przyjmie się w naszej Parafii i przyniesie wiele radości tak darczyńcom, jak i obdarowanym. Do tej pory zostało obdarowanych kilkanaście rodzin. Dane o rodzinach, którym należałoby pomóc, można uzyskać w niedzielę w zakrystii po Mszy św. Prosimy również o zgłaszanie adresów rodzin, znajdujących się w potrzebie.

* 5 grudnia w tym roku była organizowana w Polsce zbiórka na rzecz **POMOCY KOŚCIOŁOWI** za wschodnią granicą RP. Natomiast tydzień wcześniej - na przesładowanych chrześcijan w Iraku. Ofiary na ten cel złożone u nas do puszek wyniosły ponad 1500 zł.

* **OPŁATKI** na wieczerzę wigilijną były roznoszone w Parafii do naszych domów - jak od kilkunastu lat - przez zespół 40 znanych nam Parafian. Przyjęcie opłatka z naszej Parafii wraz z programem rekolekcji, jest znakiem jedności i naszej wspólnoty.

* **REKOLEKCJE ADWENTOWE** odbywały się w dniach 12-15 grudnia. Wielu z nas pobożnie w nich uczestniczyło. Niepokoi jednak fakt, że w tym roku niewiele dzieci w nich uczestniczyło. W rekolekcjach prze-

Z rekolekcji adwentowych

wodniczył nam ks. dr Rajmund Pietkiewicz, profesor Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu, a nasz rezydent. Z uwagą wysłuchaliśmy nauk rekolekcyjnych, które przybliżyły nas do Księgi Słowa Bożego i zachęciły do poznawania Mądrości Bożej - Piśma św.

* **OFIARY** zbierane na cele charytatywne w naszej parafii (w trzecią niedzielę miesiąca), wyniosły w tym roku 10.500 zł. Kwotę tę przeznaczono głównie na cele świetlicy parafialnej dla dzieci i na kolonię. Również część tych funduszy przekazano osobom, znajdującym się w trudnej sytuacji materialnej - okolicznościowe zapomogi.

Ze spotkania scholi i ministrantów w Uroczystość Chrystusa Króla

Z Wigilii dla dzieci w świetlicy parafialnej

ŻYĆ WIARĄ

PISMO PARAFII ŚW. JAKUBA I KRZYSZTOFA WE WROCŁAWIU

grudzień 2010 nr 4 (69)

JEZUS - znaczy „Bóg zbawia”

Jak dostać zbawienia? To pytanie każdy nosi w sobie. Jest to najważniejsze pytanie dla nas. Pragniemy życia i szczęścia. Ale to życie ciągle jest zagrożone, czegoś nam ciągle brak. Dlatego szukamy zbawienia.

W codziennych brakach, kłopotach, możemy sami siebie wybawić, zaradzić. Ale stajemy prędzej czy później wobec pytania nie o zbawienie jakieś cząstkowe, ale o zbawienie pełne, ostateczne, ostateczne, czyli chodzący o uwolnienie od braku sensu życia.

Życie wtedy jest pozbawione sensu, gdy kończy się śmiercią. Zbawienie więc znaczy tyle, co uwolnienie od śmierci, oznacza życie wieczne, życie nie zagrożone śmiercią, pełne.

Wszystko, co prowadzi do takiego życia, nadaje naszemu życiu sens. Natomiast wszystko, co staje na przeszkodzie takiego życia, to wszystko pozbawia nas sensu życia. Z takiego pojęcia zbawienia wynika, że sam człowiek nie może się zbawić, zbawić człowieka może tylko Bóg. Człowiek nie może dać sobie życia, żyje dzięki Bogu, Jemu za-

wdzięcza swe życie. Tylko Bóg może człowieka wybawić od śmierci, dać mu życie po śmierci, życie wieczne - czyli zbawić.

Nieszczęściem dla człowieka jest to, co przeszkadza mu osiągnięciu życia wiecznego, co go oddziela od tego życia. A to, co nas oddziela od tego życia, nazywa się grzechem. Zbawienie polega ostatecznie na wybawieniu od grzechu.

Bóg zbawia człowieka rzeczywiście - świadczy o tym Biblia. Ona mówi nam, że zbawienie dokonało się przez zesłanie na ziemię Drogiej Osoby Bożej, Słowa Przedwiecznego, Syna Bożego. „Tak Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w niego uwierzy... miał życie wieczne” (J. 3,16).

Apostołowie wyznali: „Panie do kogóż pójdziemy, Ty masz słowa życia wiecznego”.

Powstaje pytanie, w jaki sposób przyjąć to zbawienie i mieć życie? Odpowiedź daje św. Jan Ewang. „Kto ma Syna, ten ma życie”

W jaki sposób możemy mieć Syna - zbawienie.

Otóż Pismo św. wielokrotnie podkreśla, że „kto uwierzy będzie zbawiony”. Uwierzyć! „Zaprawdę powiadam wam, kto we mnie wierzy ma życie wieczne”. Tym którzy uwierzą w Niego, Jezus daje odpuszczenie grzechów i życie wieczne. Jasno więc

„Aby Słowo Boże stało się dla nas żywe, skuteczne, przenikające”

Rok Biblijny w Archidiecezji

Wraz z pierwszą niedzielą adwentu rozpoczął się w naszej Archidiecezji Rok Biblijny, którego hasło, zainspirowane Listem do Hebrajczyków, brzmi: „Aby Słowo Boże stało się dla nas żywe, skuteczne, przenikające” (por. Hbr 4,12).

Werset ten jest świadectwem skuteczności słowa Bożego, które działało w świecie od samego początku, stworzyło świat (zob. Rdz 1,3) i prowadziło historię zbawienia, aż w końcu „stało się ciałem i zamieszkało między nami” (J 1,14). Słowo skierowane przez Boga do człowieka zostało spisane w Biblii, a ludzie, którzy z wiarą i pobożnością czytali je, doświadczali, iż rzeczywiście jest ono

żywe, skuteczne i przemieniające.

Nic tak bardzo nie wzbudza wiary jak autentyczne świadectwo. Posłuchajmy kilku świadectw ludzi żyjących w pierwszych wiekach chrześcijaństwa, którzy doświadczyli w swoim życiu mocy Bożego słowa.

Żyjący w II wieku w Atenach Arystydes napisał, zachęcając do poznania nauki Ewangelii, że „tkwiącą w niej moc” można poznać, czytając ją („Apologia” II, 7).

Inny z przedstawicieli wczesnego chrześcijaństwa tak opisuje zbawczą moc słowa Bożego, które pociągnęło go ku nauce Chrystusa: „Stańcie się tym, czym ja, bo i ja byłem, czym wy. To wszystko mnie pocią-

„Pan z nieba i łona Ojca przychodzi
Oto się z Maryi Dziecię Jezus rodzi”.

*Na Święta Bożego Narodzenia,
wszystkim Drogim Parafianom
i ich Gościom, składam
serdeczne życzenia.
Niech Miłość Boga dana
w Chrystusie ogarnie codzienność
Waszego życia, dając spokój
wewnętrzny, radość oraz
bezpieczeństwo na każdy dzień.
Jezus, goszcząc w sercu, niech
prowadzi Was drogą miłości
ku bramom niebios
- do Domu Ojca - poprzez
następny Rok Pański 2011.*

Ks. Proboszcz
ze współpracownikami

Co to jest Biblia?

Pytanie to nie jest proste. Świadczą o tym choćby liczne nazwy nadawane naszej księdze: Biblia, Pismo Święte, Stary (Pierwszy) i Nowy (Drugi) Testament, Słowo Boże itd. Cóż one oznaczają?

Nazwa PISMO ŚWIĘTE mówi, że nasza księga zawiera tekst napisany ludzką ręką (Pismo), ale z drugiej jest on również święty, gdyż pochodzi od Boga. Pismo Święte ma więc dwóch autorów: Boga i człowieka.

STARY I NOWY TESTAMENT. Dwa testamenty to dwie części Pisma Świętego. Dzieje zbawienia to historia kolejnych przymierzy (czyli pewnego rodzaju układu), które Bóg zawierał z ludźmi. Po grecku *przymierze* to *diatheke* – słowo to znaczy też *testament*. Stary Testament opowiada dzieje przymierza zawartego przez Boga z Izraelem pod górą Synaj – przymierze to zostało złamane, dlatego Bóg zawarł nowe przymierze przez krew Jezusa – o dziejach tego przymierza opowiada Nowy Testament.

Słowo „BIBLIA” to liczba mnoga od greckiego *biblion* – „księga” – nazwa ta informuje, że Biblia to zbiór ksiąg.

Czym więc jest Pismo Święte? Omówione nazwy informują, że jest ono zbiorem ksiąg posiadających dwóch autorów: Boga i człowieka. Opowiadają one historię kolejnych przymierzy między Bogiem a ludzkością,

przez które Bóg realizuje swój zbawczy plan.

Jeśli słowo „Biblia” znaczy „księgi” – to powinna ona zawierać wiele różnych ksiąg. I tak jest! Biblia to zbiór 73 mniejszych ksiąg, które dzielą się na Stary (46 ksiąg) i Nowy Testament (27 ksiąg).

Wśród nich wyróżniamy księgi historyczne. W Starym Testamencie opowiadają one o początkach świata i ludzkości oraz o historii narodu wybranego (Izraela) od powołania Abrahama (Abrahama) – ok. 1800 lat przed Chr. – aż do końca II w. przed Chr. W Nowym Testamencie prezentują one dzieje Jezusa z Nazaretu (cztery ewangelie) i losy pierwotnego Kościoła (Dzieje Apostolskie).

Druga grupa to księgi dydaktyczne. W Starym Testamencie są to zbiory religijnej poezji, przysłów, pieśni, psalmów i rozważań mędrców. Autorzy tych tekstów zastanawiali się nad sensem życia, losem dobrych i złych za życia i po śmierci, wiele miejsca poświęcaли problemowi cierpienia, interpretowali historię zbawienia. W Nowym Testamencie są to listy napisane przez apostołów do borykających się z problemami wspólnot chrześcijańskich. Ich autorzy przekazywali adresatom

dogłębną i przystosowaną do nowej sytuacji naukę Jezusa Chrystusa.

Do trzeciej grupy, czyli do ksiąg prorockich, w Starym Testamencie należą zbiory wyroczni prorockich wypowiedzianych lub spisanych w imieniu Boga (Jr 36). Prorocy interpretowali historię, napominali, nawoływali do wierności przymierzu, przepowiadali kłeski i kary za grzechy, a w latach niewoli i ucisku zapowiadali odmianę losu narodu wybranego i nadejście zbawiciela (Mesjasza). W Nowym Testamencie mamy jedną księgę prorocką, Apokalipsę św. Jana, która zapowiada walkę i ostateczne zwycięstwo Chrystusa i Kościoła nad złem, które dopełni się na końcu czasów.

Zapoznanie się z podziałem Biblii ułatwia posługiwanie się nią i jej poprawną lekturę. Rozpoznanie, do której grupy ksiąg należy dany tekst, już na wstępie informuje czytelnika, z jakim typem literatury ma do czynienia (narracja historyczna, pieśń, psalm, przysłowie, wyrocznia prorocka itd.).

Ks. Rajmund Pietkiewicz

Rok Biblijny w Archidiecezji

gnęto, tj. Boska nauka i moc Słowa. Jak zręczny zaklinacz wyprowadza z kryjówki przeraźliwego węża i zmusza go znów do ucieczki, tak Słowo wypędza z najskrytszych głębin duszy niebezpieczne uczucia i poruszenia, a więc pożądliwość, z której rodzi się wszelkie zło, dalej nieprzyjaźń, kłótnie, zazdrość, nienawiść i inne występki” (Pseudo-Justyn, „Zachęta Greków” 5).

Według Ojców Kościoła Pismo Święte jest szczególnym darem Boga dla człowieka, oświeca go i ratuje od śmierci wiecznej: „Gdybyśmy nie poznali Słowa i nie zostali przez nie oświeceni, nie różnilibyśmy się od tucznego drobiu odżywianego w ciemności i karmionego na rzeź” (Klemens Aleksandryjski, „Zachęta Greków” 113, 1, 3).

Słowa Pisma Świętego przemieniły życie wielu ludzi. Tkwiąca w nich moc pobudzała wiele serc do wewnętrznej przemiany. Św. Augustyn łączy moment swojego nawrócenia z doświadczeniem mocy słowa: „Zdusiwszy w sobie łkanie, podniosłem się z ziemi,

znajdując tylko takie wytłumaczenie, że musi to być nakaz Boży, abym otworzył księżkę i czytał ten rozdział, na który najpierw natrafię. (...) Spiesznie więc wróciłem do tego miejsca, gdzie Alipiusz przez cały czas siedział. Pamiętam, że zostawiłem tam, odchodząc, tom pism apostoła [św. Pawła]. Chwyciłem księżkę, otworzyłem i czytałem w milczeniu słowa, na które najpierw padł mój wzrok... ‘Przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa, a nie ule-gajcie staraniom o ciało i jego pożądliwości... Ledwie doczytałem te słowa, stało się tak, jakby do mego serca spłynęło strumieniem światło ufności, przed którym cała ciemność wątplenia natychmiast się rozproszyła’ („Wyznania” VIII, 12).

Do tego szeregu świadectw można by było dołączyć jeszcze wiele innych, dawnych i współczesnych. Czy po upływie tego roku będziemy mogli do tej listy dopisać również własne świadectwo?

Ks. Rajmund Pietkiewicz

JEZUS – znaczy „Bóg zbawia”

dowiadujemy się z Pisma św. że, aby dostać zbawienia, należy uwierzyć w Jezusa Chrystusa, Syna Bożego, który przyszedł na ziemię, stał się Ciałem, aby umrzeć za nasze grzechy, aby zadośćuczynić za nasze grzechy i dać życie wieczne – zbawienie.

Wystarczy przyjść do Chrystusa jak cielnik z przypowieści ewangelicznej i prosić: „Boże, miej litość nade mną”.

Stańmy przed Chrystusem, żywym naszym Panem i Zbawicielem. Wiemy, że tylko w Nim jest zbawienie. Dlatego zapraszamy Go, aby wszedł w nasze życie, słowami modlitwy:

„Panie Jezu wierzę w Ciebie, wierzę że mnie słyszysz i widzisz, bo mnie miłujesz. Stań przed Tobą ze wszystkimi moimi problemami, z moją słabością, z moją chorobą ducha, z problemami ciała – wszystko Tobie oddaję. Czynię to z ufnością, bo powiedziałeś: Nie zdrowi potrzebują lekarza, ale źle się mający. Przyjmij mnie i zbaw mnie od grzechu i śmierci. Ty tylko masz moc zbawienia mnie. Chcę Ci służyć z radością. Gdy zdarzy mi się znów upaść, bądź niewierny, chcę wtedy wracać do Ciebie wierząc, że mi znowu przebaczysz i pozwolisz zacząć od nowa. O Jezu, dziękuję Ci, że mnie zbawiłeś. Jezu, jesteś moim Zbawicielem, bądź również moim Panem”.

Kolęda w naszej parafii

W poniedziałek 27 grudnia w naszej parafii rozpocznie się doroczna wizyta duszpasterska. Zwyczajem ubiegłych lat w przeddzień kolędy przyjdą do nas ministranci, by powiadomić o wizycie i zapytać, czy wyrażamy wolę przyjęcia księdza. W czasie ogłoszeń parafialnych zostaniemy poinformowani o kolejności ulic, na których w danym tygodniu księża będą odwiedzać nasze domy.

Wizyta duszpasterska służy pogłębieniu życia religijnego, umacnianiu nas w wierze, miłości i nadziei, nie jest zaś formą spotkania towarzyskiego.

Kapłanów, którzy przekroczą progi naszych domów, by wspólnie się z nami modlić, by pobłogosławić nasze domy przyjmijmy z radością i życzliwością. Zatoszczmy się, aby każdy z domowników był obecny.

W rodzinie katolickiej w czasie kolędy nie zabraknie krzyża, święconej wody, zapalonych świec. Pismo św. oznaczać będzie, że „Słowo Ciałem się stało i zamieszkało między nami”.

Rodziny, które wprowadziły się na Psie Pole, będą przy pierwszej wizycie księdza oficjalnie zapisane.

CIEKAWOSTKI KOLĘDOWE

Popularny zwyczaj chodzenia z gwiazdą pojawił się dopiero na początku XIX wieku.

Hej kolęda, kolęda – ten szczególny czas wypełniały także wizyty kolędników z gwiazdą, turoniem, kozą, z szopką, urządzano także jasełka (przedstawienia).

Św. Franciszek na trzy lata przed śmiercią myślał o tym jak odświeżyć pamięć urodzin Dzieciątka Jezus i tak je odprawić z największą uroczystością, aby wzbudzić nabożnego ducha w powiecie Greccio, na co otrzymał pozwolenie od Ojca Świętego. Tak w 1223 roku stał się inicjatorem „ŻYWEGO ŻŁÓBKĄ”.

Do Polski jasełka przybyły razem z franciszkanami w XIII wieku.

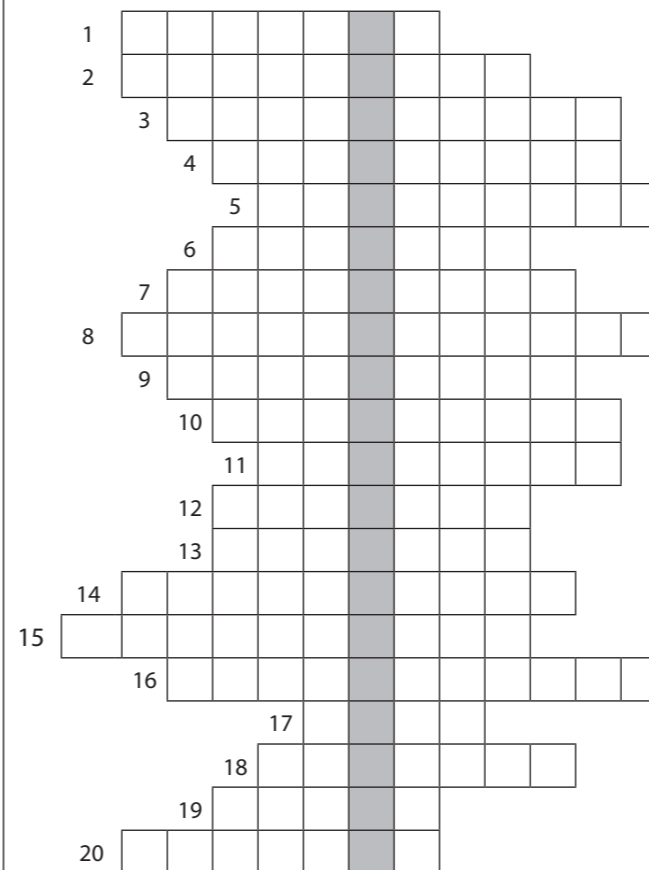
Nazwa JASEŁKA pochodzi od staropolskiego słowa „jasło” – oznaczającego żłobek.

Ruchome figury jasełkowe pojawiły się w XVIII wieku.

Z czasem kolędnicy sami się przebiegali za postaci ze stajenki i tak np. studenci, bakałarze i klerycy zaczęli chodzić po domach już od 25 listopada.

Po zakończeniu wizyty kolędowej, gdy czcigodny kapłan opuszczał mieszkanie – panował taki zwyczaj że, która panna pierwsza siądzie na miejscu księdza, to pierwsza wyjdzie za mąż.

Krzyżówka biblijna

1. Przeszedł do Jezusa nocą (J 3,1)
2. Było ich dziesięciu, których uzdrowił (Łk 17,12)
3. Kapłan z oddziału Abiasza (Łk 1,5)
4. Mąż Safiry. Wspólnie chcieli oszukać apostołów (Dz 5,1)
5. Stała przy pustym grobie Jezusa płacząc (Mt. 28,1)
6. Inna nazwa sadzawki Owczey w Jerozolimie (J 5,2)
7. Niosło go czterech do Jezusa (Łk 5,17)
8. Morze ... – tak czasem jest nazywane w Ewangelii Jezioro Galilejskie (J 21,1)
9. Nad tym jeziorem Jezus szukał uczniów (Łk 5,1)
10. W tej miejscowości uzdrowiony był sługa setnika (Łk. 7,1)
11. Wspiął się na drzewo, aby widzieć Jezusa (Łk 19,5)
12. Tak nazwał Jezusa Piotr pod Cezareą Filipową (Mt 16,16)
13. Miejscowość Marii, Marty i Łazarza (J 11,18)
14. Był wiekorażącą Syrii gdy narodził się Jezus (Łk 2,2)
15. Obrzęd dokonywany na chłopcach żydowskich ósmego dnia (Łk 2,21)
16. Rozmawiał z nią Jezus przy Studni Jakubowej (J 4,9)
17. Dziewczyna, która nie otworzyła drzwi Piotrowi (Dz 12,13)
18. Brat Szymona Piotra (Mt 4,18)
19. Herod przywołał ich potajemnie (Mt 2,7)
20. Apostoł o imieniu Szymon, by go odróżnić od Szymona Piotra nosił pseudonim (Łk 6,15)

Rozwiązane krzyżówki utworzą litery w pionowym szarym polu. Hasło to napisane na kartce wraz z imieniem i nazwiskiem można składać w każdą niedzielę na tacę do 9 stycznia 2011 r. **Nagrode – niespodziankę wylosujemy 16 I 2011 r. na Mszy Św. o godz. 11.30**

"Słowo Boże jest dla synów Kościoła pokarmem duszy oraz źródłem czystym i stałym życia duchowego". (z nauczania Soboru Wat. II).

"Słowo Boże jest zawsze żywe, stwórcze, wszechmocne i kiedy jest zamknięte w księdze, to jest ono niczym więzieniu izolowany, porzucony, odrzucony. Zadaniem Bożego Słowa jest, aby być z człowiekiem i w człowieku, w tabernakulum ludzkiego serca, w życiu każdego człowieka. Ono tworzy człowieka, wychowuje, bogosławi Go i wypełnia pokojem." (o. Jozef Zovko)

Biblia jest jedyną na świecie księgą zawierającą Objawienie Boga. Zawiera wyjaśnienie skąd przybyliśmy, dlaczego jesteśmy i dokąd podążamy.

Nieznamość Ewangelii jest nieznamością Chrystusa. Nie znając Chrystusa nie można się zbawić.